

Seria DUNE:

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați scriitori SF din lume. Opera lui se numără printre screrile clasice din literatura științifico-fantastică. Romanul *Dune*, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista *Analog*, între anii 1963 și 1965, câștigând Premiul Nebula și Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat și critica de specialitate, și publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După *Dune*, au urmat romanele *Mântuitorul Dunei* (1969) și *Copiii Dunei* (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu *Împăratul-Zeu al Dunei* (1981), *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985). În 1984, a ajuns pe marile ecrane filmul *Dune*, regizat de David Lynch și produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări. După moartea autorului, care plănuia să continue cu un alt roman, Brian Herbert și Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind seriile PRELUDE TO DUNE (*House Atreides* – 1999, *House Harkonnen* – 2000, *House Corrino* – 2001), LEGENDS OF DUNE (*The Butlerian Jihad* – 2002, *The Machine Crusade* – 2003 și *The Battle of Corrin* – 2004) și HEROES OF DUNE (*Paul of Dune* – 2008, *The Winds of Dune* – 2009, *Sisterhood of Dune* – 2012).

FRANK HERBERT

COPIII

DUNEI

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERBERT, FRANK

Copiii Dunei / Frank Herbert; trad. din lb. engleză: Ion Doru Brana. -
Ed. a 6-a - București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0525-1

I. Brana, Ion Doru (trad.)

821.111

Frank Herbert
CHILDREN OF DUNE
Copyright © Herbert Properties LLC, 1976

© Nemira, 1993, 2003, 2005, 2012, 2013, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Viorica DUMITRENCU

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0525-1

„Învățăturile lui Muad'Dib au devenit terenul de joc al dogmaticilor, al superstițioșilor și al depravaților. Ceea ce ne-a învățat Muad'Dib este un mod de viață echilibrat, o filozofie care îngăduie omului să înfrunte problemele unui Univers aflat în permanentă schimbare. Ceea ce ne-a spus el este că omenirea continuă să evolueze, conform unui proces care nu va lăsa sfârșit niciodată. și ne-a mai spus că această evoluție se supune unor principii schimbătoare, cunoscute doar de eternitate. Pot, oare, niște raționamente denaturate să dispună de o asemenea esență?”

Cuvinte ale mentatului Duncan Idaho

Opată de lumină apără pe covorul gros, roșu, care acoperă solul stâncos al grotrei. S-ar fi zis că lumina nu avea o sursă anume, că există doar în urzeala roșie din fibră de mirodenie. Era un cerc iscoditor, cu diametrul de vreo doi centimetri, ce se mișca de colo până colo, deformându-se uneori, devenind oval. Întâlnind marginea verde-închisă a unui culcuș, pată se ridică brusc și se prelinse peste o pătură verde.

Pătura acoperă un copil cu părul roșcat, a căruia față vădea încă, în jurul gurii generoase, rotunjimi de prunc – un chip care n-avea nimic din tradiționala slăbiciune ascetică a fremenilor, dar nici nu era umflat de apă, ca al celor străini de această lume.

Când pata de lumină trecu peste pleoapele închise, copilul tresări.
Lumina se stinse.

Acum, nu se mai percepea decât o respirație regulată și, răzbătând slab, de departe, clipocitul liniștitor al picăturilor de apă care cădeau în bazinul capcanei de vânt, sus de tot, deasupra cavernei.

Lumina reveni, un pic mai mare, parcă mai vie. De această dată, i se deslușea sursa, ca și mișcările ce-o orientau. O siluetă cu glugă se contura în cadrul arcuit al pasajului de la capătul încăperii. Din nou, pata de lumină se prelinse prin cameră, tatonând, căutând. Părea, în același timp, amenințătoare, nervoasă, nemulțumită. Evită copilul adormit, poposi o clipă pe grilajul de aerisire dintr-un colț al tavanului, scotoci printre faldurile draperiilor în auriu și verde, care mascau pereții de stâncă.

Apoi, pentru a doua oară, lumina dispără. Cu un foșnet indiscret, de stofă, silueta se deplasă și se opri lângă unul dintre montanii arcadei. Din această clipă, orice membru al sietchului Tabru s-ar mai fi îndoit că silueta era a lui Stilgar, Naibul, tutorele gemenilor orfani care, într-o zi, aveau să moștenească hilamida tatălui lor, Paul Muad'Dib. Deseori, noaptea, Stilgar venea, astfel, să le inspecteze sălașul, începând întotdeauna cu odaia Ghanimei, pentru a trece apoi la cea în care dormea Leto, ca să se asigure că nu-i pândeau nicio amenințare.

Sunt bătrân și prost, gândi Stilgar.

Pipăi suprafața rece a projectorului de lumină înainte de a-l vârî la loc, în gaica de la cingătoare. Deși îi era necesar, detesta projectorul. Era un instrument subtil al Imperiului, care putea detecta prezența organismelor vii de dimensiuni mari. Până acum, nu dezvăluise decât copiii care-și făceau somnul în dormitoarele regale.

Stilgar știa că gândurile și sentimentele lui erau asemenea lumini dinainte. Nu-și putea înfrâna o intensă și năvalnică proiecție interioară. Acel imbold era controlat de o putere mai presus de el. Îl aducea, mereu, la acel moment în care percepea cumulul de pericol. Aici se afla magnetul care putea atrage toate visurile de mărire ale Universului cunoscut. Aici zăcea imense bogății

temporale, autoritatea seculară și acel talisman mistic, cel mai puternic dintre toate: divina autenticitate a testamentului religios al lui Muad'Dib. În acești doi gemeni, Leto și sora sa, Ghanima, era concentrată o forță înfricoșătoare. Cât timp trăiau ei, Muad'Dib, deși mort, trăia în ei.

Copiii care dormeau aici nu erau doar niște copii în vîrstă de nouă ani. Erau o forță a naturii, inspirând, deopotrivă, venerație și teamă. Erau copiii lui Paul Atreides, cel care devenise Muad'Dib, Mahdi al tuturor fremenilor. Muad'Dib declanșase o explozie a omenirii – o explozie care îi proiectase pe fremeni departe de lumea lor, într-un Jihad ce se revărsase peste Universul uman asemenea unui enorm și năprasnic val de putere religioasă, ale cărui amploare și autoritate omniprezentă își lăsaseră amprenta asupra fiecărei planete.

Și totuși acești copii ai lui Muad'Dib sunt făcuți din carne și sânge, gândi Stilgar. Cu două lovitură de cuțit, aș putea să le străpung inimile și apa lor ar reveni tribului.

Mintea lui înfierbântată se cutremură numai la acest gând: *Să-i omori pe copiii lui Muad'Dib!*

Dar anii îl făcuseră îscusit în arta introspecției. Stilgar cunoștea originea acestui gând înfricoșător. Sorgintea lui nu putea fi decât mâna stângă a damnaților și nu mâna dreaptă a celor ce erau bine-cuvântați. Pentru el, minunatele *ayat și burhan* ale vieții nu mai ascundeau prea multe mistere. Odinoară, fusese mândru că era fren, că desertul îi era prieten, că, pentru el, lumea aceasta se numea Dune, nu Arrakis, cum figura pe hărțile astrale ale Imperiului.

Cât de simple erau lucrurile pe vremea când Mântuitorul nostru părea doar un vis, gândi el. Găsindu-l pe Mahdi, am dat frâu liber delirurilor mesianice, care s-au răspândit în tot Universul. Fiecare popor subjugat de Jihad visează acum la venirea unui conducător.

Stilgar își roti ochii prin dormitorul întunecat.

Dacă, folosindu-mi cristaiul, aș reda libertatea tuturor acestor popoare, ar face din mine mântuitorul lor?

În culcușul său, Leto se foi, agitat.

Stilgar oftă. Nu apucase să-l cunoască pe bunicul după care i se dăduse numele acestui copil. Dar multă lume consideră că de la el moștenise Muad'Dib forța morală. Ar fi fost cu puțință ca acel terifiant simț al corectitudinii să sără, acum, peste o generație? Stilgar nu era în stare să răspundă la această întrebare.

Sietch Tabr este al meu, gândi. Aici eu sunt stăpân. Sunt un Naib fremen. Fără mine, n-ar fi existat niciun Muad'Dib. Acum, există acești doi copii gemeni... și, prin Chani, care lor le-a fost mamă, iar mie mi-a fost rudă apropiată, în venele lor curge și sângele meu. Ce-am făcut din Universul nostru?

Stilgar nu-și putea explica de ce-i veneau asemenea gânduri noaptea și nici de ce se simțea atât de vinovat. Își strânse trupul în faldurile mantiei. Realitatea nu semăna deloc cu visul. Deșertul Prieten, care, cândva, se întindea de la un pol la celălalt, era acum redus la jumătate. Imensul paradis înverzit promis de legende nu adusese decât îndoiala. Nu, nu era un vis. Și, odată cu lumea sa, se schimbase și Stilgar. Fosta căpătenie de sietch nu fusese nicio dată omul acesta cu raționamente complexe; Stilgar, cel de odinioară, nu cunoscuse atâtea și atâtea lucruri – arta guvernării și consecințele profunde ale celor mai mărunte decizii. Cu toate asta, avea senzația că toată această știință, această nouă subtilitate nu erau decât un strat subțire de smalț, care acoperea un bloc solid și dens de cunoaștere, ca un miez de fier. Și spre acest miez mai vechi se îndreptau gândurile sale, răspunzând parcă unei chemări insisteante de întoarcere la valori mai curate.

Zgomotele matinale ale sietchului îi întrerupseră șirul gândurilor. Oamenii începeau să se miște în interiorul cavernei. O adiere usoară îi atinse obrajii: izolațiile de la porți fuseseră îndepărtate, lăsând să pătrundă răcoarea dinaintea zorilor. Iar adiera îi vorbea lui Stilgar. Îi indica ora, dar și neglijența. Locitorii sietchului nu mai respectau stricta disciplină a apei, pe care o cunoscuseră în vremurile trecute. Și de ce ar fi respectat-o, când pe această planetă plouasse, când pe cer se puteau vedea nori, când opt fremeni fuseseră surprinși și omorâți de o viitură neașteptată, într-un wadi? Până la acel accident, cuvântul *înecat* nu

existase în limbajul Dunei. Dar Dune nu mai era decât Arrakis... iar dimineața aceasta era cea a unei zile însemnate.

Jessica, gândi Stilgar. Mama lui Muad'Dib, bunica gemenilor regali, revine astăzi pe planeta noastră. De ce a hotărât dintr-o dată să pună capăt exilului ei voluntar? De ce vrea să părăsească siguranța și confortul Caladanului pentru pericolele Arrakisului?

Și mai erau lucruri care îl frământau pe Stilgar: ar putea Jessica să ghicească îndoilele lui? Era o vrăjitoare Bene Gesserit, educată în cel mai profund spirit al Comunității Surorilor și, de drept, o Cucernică Maică. Asemenea femei aveau mintea ascuțită și erau periculoase. I-ar putea cere Doamna Jessica să se arunce în propriul lui cuțit, aşa cum, demult, i se poruncise aceluia Umma-Protector al lui Liet-Kynes?

Și i-aș da ascultare? se întrebă Stilgar.

Încă o întrebare la care nu putea să răspundă. Dar gândurile îi se îndreaptă acum spre Liet-Kynes, planetologul care nutrise cel dintâi visul transformării Dunei în lumea înverzită și primitoare ce era pe cale să devină. Liet-Kynes fusese tatăl lui Chani. Fără el, n-ar fi apărut nici visul, nici Chani, nici gemenii regali. Fragilitatea acestui lanț îl tulbura pe Stilgar.

Cum de ne-am întâlnit aici? Cum de-am putut să ne amestecăm existențele și în ce scop? Este de datoria mea să curm totul? Să distrug această măreatăalianță?

Stilgar trebui să recunoască imboldul cumplit pe care-l simțea. Da, putea face această alegere. Putea să renege dragostea și familia și să ia o decizie de felul celor pe care un Naib trebuia să le ia în anumite împrejurări: o decizie de moarte pentru binele tribului. Dintr-un anumit punct de vedere, ar fi fost, desigur, un act atroce, o culme a trădării. *Să ucizi niște copii!* Dar aceștia nu erau doar „niște“ copii. Acești copii ingeraseră melanj, participaseră la orgile de sietch, vânaseră păstrăvi de nisip în adâncul deșertului și se jucau împreună cu ceilalți copii fremeni... Acești copii își aveau locul lor în Consiliul Regal. Deși la o vârstă atât de fragedă, erau destul de înțelepți pentru a li se îngădui să participe la ședințele Consiliului. De fapt, doar carnea lor era Tânără. În virtutea

experienței lor, erau bătrâni, dotați din naștere cu o vastă memorie genetică, deținători ai unei însășimântătoare cunoșteri care, ca și în cazul mătușii lor, Alia, îi deosebea total de ceilalți oameni.

De nenumărate ori, în nenumărate nopți, mintea lui Stilgar se învârtise în jurul acestei *diferențe* pe care o împărtășeau gemenii și mătușa lor; de nenumărate ori fusese smuls din somn de aceste frământări și, lăsându-și visele neterminate, venise aici, în dormitoarele gemenilor. Dar acum, în această clipă, îndoielile lui se precizau. Chiar neputința de a lua o decizie era un fel de decizie – și știa asta. Gemenii, aidoma mătușii lor, deveniseră conștiienți în uter, adunaseră toate amintirile strămoșilor lor. Din cauza mirodeniei, prin intoxicația mamelor lor, Doamna Jessica și Chani. Înainte de a deveni dependentă de mirodenie, Doamna Jessica născuse un fiu, pe Muad'Dib. Alia însă venise pe lume după mirodenie. Retrospectiv, lucrurile erau clare. Nenumăratele generații de selecție Bene Gesserit duseseră la Muad'Dib, dar în planurile Comunității nu figurase nicidcum melanjul. Desigur, Surorile cunoșteau această posibilitate, dar se temeau de ea și o numeau *Monstruozitatea*. Aceasta era aspectul cel mai cutremurător: Monstruozitatea. Cu siguranță că Surorile aveau motive intemeiate să o numească astfel. Și, dacă susțineau că Alia era o Monstruozitate, același lucru era valabil și în cazul gemenilor, deoarece și Chani avusese organismul saturat de mirodenie, iar genele ei le completaseră, cumva, pe ale lui Muad'Dib.

Gândurile lui Stilgar începură să fermenteze. Nu încăpea nicio îndoială că acești copii își depășeau tatăl. Dar în ce sens? Băiatul susținea că este tatăl său – și o dovedise încă de mic copil, când relatase amintiri ce nu puteau fi decât ale lui Muad'Dib. Mai erau și alți strămoși care așteptau în acest gigantic spectru de trecuturi – strămoși ale căror credințe și cutume proiectau primejdii de nebănuit asupra oamenilor vii.

Monstruozități, spuneau sfintele vrăjitoare Bene Gesserit. Cu toate astea, Comunitatea râvnea la genofaza acestor copii. Vrăjitoarele aveau nevoie de spermă și de ovule, dar nu și de carne turbulentă care le producea. Acesta să fi fost motivul

pentru care revenea acum Doamna Jessica? Cândva, rupsese relațiile cu Bene Gesserit pentru a-și susține consortul ducal, dar umbla zvonul că, între timp, își reluase locul printre Surori.

Aș putea să sfărșesc o dată pentru totdeauna cu toate aceste visuri, își spuse Stilgar. Ar fi atât de simplu.

Și, din nou, căzu pradă frământărilor. Putea, într-adevăr, să aleagă această soluție? Erau copiii lui Muad'Dib răspunzători pentru realitatea care nimicea visurile altora? Nu. Ei nu erau decât lentilele prin care trecea lumina ce dezvăluia noi forme ale Universului.

Chinuită, mintea lui Stilgar încercă să se agațe de credințele fundamentale ale fremenilor. *Porunca lui Dumnezeu va veni; nu încerca s-o grăbești. Dumnezeu îți va arăta calea, cea de la care alții vor să se abată.*

Ceea ce-l tulbura mai mult decât orice era religia lui Muad'Dib. De ce făcuseră din el un zeu? De ce trebuise zeificat un om despre care toată lumea știa că era făcut din carne? Religia lui Muad'Dib, *Elixirul de Aur al Vietii*, crease un monstru biocratic care strivea tot ce era omenesc. Puterea și Religia deveniseră sinonime, iar încălcarea unei Legi însemna săvârșirea unui Păcat. Punerea la îndoială a hotărârilor Puterii căpăta imediat un iz de blasfemie. Orice razvrătire atragea după sine focul iadului și judecăți implacabile.

Dar cei care luau acele hotărâri erau oameni.

Posomorât, Stilgar dădu din cap, fără a-i observa pe servitorii care tocmai intrau în Anticamera Regală pentru a-și îndeplini sarcinile matinale.

Pipăi cristaiul prins la centură și gândurile îi alergară la trecutul pe care-l simboliza această armă. Nu odată simpatizase cu rebelii ale căror răzmerite avortate fuseseră reprimate chiar din ordinul său. Confuzia îi împăriențea mintea. Ar fi vrut atât de mult să știe cum s-o înălăture, să se întoarcă la evidențele pe care le reprezenta acest cuțit. Dar Universul n-ar fi făcut cale întoarsă. Era o mașină uriașă lansată spre vidul cenușiu al nonexistenței. Cuțitul său, dacă ar fi adus moartea gemenilor, n-ar fi făcut decât să reverbereze în acest vid, creând noi complicații, care, intrând

În rezonanță cu istoria umană, ar fi generat noi tălăzuiri de haos, îndemnând omenirea să încerce alte forme de ordine și dezordine.

Stilgar suspină, devenind treptat conștient de activitățile dimprejur. Iată, acești servitori reprezentau un fel de ordine în jurul copiilor lui Muad'Dib. Treceau de la un moment la altul, înfruntând fiecare necesitate în clipa în care ea se iavea.

Cel mai bine este să fac ca ei, își spuse Stilgar. Să înfrunt ce va fi, când va fi. Eu însuși sunt un servitor, iar stăpânul meu este Dumnezeu cel Milostiv. Și își căsătorește singur: „Adevărat este că Noi le-am încătușat grumazul până la bărbie, ca să-și înalte capetele; și am ridicat o stavilă înaintea lor și o stavilă în spatele lor; și deasupra lor am așezat un acoperiș, ca să nu poată vedea.“

Așa glăsuia vechea religie fremenă.

Stilgar dădu din cap, într-o tacută aprobare. *A vedea*, a cunoaște momentul următor, așa cum putuse să deslușească Muad'Dib viitorul, era o forcă ce se exercita împotriva a ceea ce era omenesc, creând alte locuri pentru decizii. O descătușare putea să însemne doar un capriciu al lui Dumnezeu, un act a cărui complexitate depășea înțelegerea omenească.

Mâna lui Stilgar se desprinse de pe mânerul cristaiului. Degetele păreau încă încleștate de amintirea formei lui. Dar lama, care cândva scânteiașe în gura deschisă a unui vierme de nisip, rămase în teacă. Fiindcă Stilgar știa că nu poate să o scoată pentru a-i sacrifica pe gemeni. Decizia lui era luată. Mai bine să păstreze acea veche virtute pe care o prețuise dintotdeauna: loialitatea. Mai bine complicațiile pe care puteai crede că le cunoști, decât cele care sfidau cunoașterea. Mai bine prezentul, decât viitorul unui vis. Căci visurile puteau fi deșarte și dureroase: o știa după gustul amar pe care-l simțea în gură.

Nu! Gata cu visurile!

„INTREBARE: L-ai văzut pe Propovăduitor?

RĂSPUNS: Am văzut un vierme de nisip.

„INTREBARE: Ce-i cu viermele de nisip?

RĂSPUNS: Ne dă aerul pe care-l respirăm.

„INTREBARE: Atunci, de ce îi distrugem ținutul?

RĂSPUNS: Pentru că Shai-Hulud (viermele zeificat) a poruncit așa.“

Enigmele Arrakisului de Harq al-Ada

După obiceiul fremen, gemenii Atreides se treziră cu o oră înaintea zorilor. Amândoi, în odăile lor separate, căscără și se întinseră în aceeași clipă. În jurul lor, activitățile matinale ale grotei erau în plină desfășurare. Dinspre anticameră, îi auzeau pe servitorii care pregăteau micul dejun, o simplă fieritură cu nuci și curmale amestecate într-un lichid provenit din fermentația parțială a mirodeniei. Lumina blândă, galbenă, a licurigloburilor din anticameră pătrundea pe sub arcadele deschise ale dormitoarelor. În această lumină plăpândă, cei doi copii se îmbrăcară repede, fiecare trăgând cu urechea la mișcările celuilalt. După cum se înțeleseră dinainte, se echipară amândoi cu distraie menite să-i apere de vântul fierbinte și uscat al deșertului.

Își faceau apariția în anticameră simultan și observară numai-decât surpriza pe care le-o provocaseră celor prezenți. Leto purta, peste griul lucios al distraiului, o capă cafenie, tivită cu negru.

Capa surorii sale era verde și, la fel ca a lui, prinsă la gât cu o

agrafă de aur – șoimul Atreizilor, cu ochi de rubin.

Harah, una dintre soțiile lui Stilgar, comentă:

– Văd că v-ați ales anume hainele, în cinstea bunicii voastre.

Leto își luă în tăcere bolul, înainte de a ridica ochii spre fața smeadă și ridată a femeii. Clătină încet din cap, apoi spuse:

– De unde știi că nu ne-am ales hainele în cinstea noastră?

Harah îi susținu privirea ironică, fără să clipească.

– Ochii mei sunt la fel de albaștri ca ai voștrii! replică ea.

Ghanima izbucni în râs. Harah rămânea o adeptă a jocului fremen al cimiliturilor. Printr-o singură propoziție, spusese: „Nu încerca să mă iei peste picior, băiete. Vei fi având tu sânge regal, dar purtăm, amândoi, stigmatul melanjului: ochi fără alb. Ce fremen are nevoie de podoabă sau de cinste mai mare ca asta?“

Leto zâmbi, legânându-și capul ca și când ar fi vrut să-și exprime regretul.

– Harah dragă, spuse el, dac-ai fi fost un pic mai Tânără și nu i-ai fi aparținut deja lui Stilgar, te-aș fi luat eu.

Harah acceptă această mică victorie și le făcu un semn servitorilor să-și reia îndatoririle în vederea acestei zile importante.

– Să mâncăți tot, se adresă apoi gemenilor. Astăzi va trebui să fiți cât mai în formă.

– Vasăzică recunoști că nu suntem destul de în formă pentru bunica noastră? întrebă Ghanima, cu gura plină.

– Să nu te temi de ea, Ghanima, zise Harah.

Leto mai înghiți o lingură de fiertură și-i aruncă femeii o privire iscoditoare. Harah avea acel bun-simț al omului din popor, care-i îngăduia să dibuie al naibii de repede jocul subtilităților.

– Crezi că-și va închipui că ne temem de ea? întrebă el.

– Nu cred. Nu uita că ne-a fost Cucernică Maică. O cunosc destul de bine.

– Cum s-a îmbrăcat Alia? se interesă Ghanima.

– Încă n-am avut ocazia să-o văd, răspunse laconic Harah, îndepărându-se.

Leto și Ghanima schimbară o privire plină de înțeleasuri pe care le cunoșteau numai ei, apoi se grăbiră să-și golească bolurile. Câteva clipe mai târziu, ieșeau în marele pasaj central al sietchului.

– Așadar, de astăzi avem o bunică, rosti Ghanima într-o dintr-limbile vechi pe care le moșteniseră în memoria genetică.

– Alia e foarte nervoasă, comentă Leto.

– Cui i-ar făcea placere să renunțe la atâtă putere?

Leto râse printre buze, un râs ciudat de matur pentru corpul lui de copil.

– Nu-i vorba numai de asta, spuse el.

– Vor observa oare și ochii mamei ei ceea ce-am observat noi?

– De ce nu?

– Da... Probabil că de asta se teme Alia.

– Cine cunoaște mai bine Monstruozaitatea decât Monstruozaitatea însăși?

– S-ar putea să ne și înelăm, știi, observă Ghanima.

– Dar nu ne înelăm, zise Leto, și cită din Cartea Azhar a Bene Gesseritului: „Pe bună dreptate și dintr-o cumplită experiență numim un pre-născut *Monstruozaitate*. Căci cine poate ști ce personaj blestemat, pierdut în monstruosul nostru trecut, ar putea pune stăpânire pe carneia vie?“

– Cunosc istoria, spuse Ghanima. Dar, dacă-i adevărată, de ce nu suntem și noi victimele acestui atac lăuntric?

– Poate pentru că părinții noștri veghează înlăuntrul nostru, răspunse Leto.

– În cazul asta, de ce n-o veghează cineva și pe Alia?

– Nu știu. Poate fiindcă unul dintre părinții ei se mai află printre cei vii. Sau poate că, pur și simplu, noi suntem încă tineri și mai puternici. Cine știe dacă nu cumva, când vom fi vârstnici și mai cinici...

– Va trebui să fim foarte prudenti cu această bunică, spuse Ghanima.

– Și să nu discutăm cu ea despre acel Propovăduitor care rătăcește pe cuprinsul planetei rostind erezii?

– Doar nu crezi cu adevărat că e tatăl nostru!